

fui underwits. Mis nüüd heaks nõuks? mõllematel jooksis palla wessi möda selga mahha, agga te mis tahhad lehm piddi lüpsitud sama. „Agga piddage ommetige lehm finni, muido on meite wimane tund lõnud“, ütlesin ma pahha melega. „Sa metsaloom kiisub mo käded kõie otsas werriseks, agga ma ei jõua temmaga keddagit tehha“, wastas underwits wärrisewa healega.

Siamale ollid need kaks Dani wahti naerdes pealt wadanud, agga kui meite hädda ikka suremaks läks ja lehm püsti hännaga underwitsa lohhinal kõie otsas tagga weddades minno peale tahtis tulla, ärkas liggimese armastus nende süddames, nad pannid omma püsid pu naeale seisma ja tullid rõõmsa näggodega kääsa derudes, meid appi. „Kas meie ei tohhi mitte nattuke aidata, illusad lapsed küsis teine. Minna ei wastand sõnanagi. Need mõllemad Daanlased wõtsid lehma nago kruide wahhele üks sarwist ja teine hännast ja minno underwits weel üllelia, kõiest; minna isi kükkitasin ennast rutto mahha, surrusin pea wasto ud-

darat ja hakkasin kõigest wäest lüpsma. Sa wata, Summala õnnistus olli mo tõe jures, ühhe lühhikese aeaga olli lüpsik täis, ma tänasin waikse healega, teggin ühhe nikso ja läksin mõne sammo koddopole.

Minno raske tõe olli nüüd kül tehtud, agga mitte nenda minno underwitsaga. Ma kui ma jubba ette kartsin, olli temma illus näggo ja sirge kehha nende Daanlaste filmad, omma peale tõmmanud! üks neist löi omma kää temma kehha ümber üteldes: „Siina maksuta ei olle siin mailmas ühtegi!“ ja tahtis tale suud anda; ja teine kargas, omma suud higigist puhtaks pühkides, sellesamma nõuga minno pole, omma palka pärrima.

Üks filmapilkutus underwitsa ja üks peanikkutus minno poolt, andsid meite mõtted wastastiko teine teisele teada, mõllematele kargasime meie korraga, ühhe kääga nende kurko ja teisega tõime püstulid püest wälja, neid meite ees lükkates ja püstulid winnas kullatagga hoides, üteldes: „Minge agga eddasi